

end andre Borgere, skønt de har gjort det samme. Konsekvensen heraf maa formentlig være, at man ikke gør det vanskeligere for de særlig ramte Medborgere at eksistere end nødvendigt, og man var ogsaa opmærksom herpaa, da Lov Nr. 499 og Nr. 500 blev gennemført, idet man i disse fastslog, at Revisionsudvalget var bemyndiget til at tillade, at et i Henhold til disse Love fastsat Tilbagebetalingsbeløb maatte afvikles over en Periode af indtil 10 Aar, paa Betingelse af at det til enhver Tid skyldige Beløb forrentes med 3 pCt. pr. Aar. Denne Bestemmelse maa vi henstille gøres til det normale, saaledes at der kommer til at staa, at Revisionsudvalget skal give denne Henstand, naar ikke Omstændighederne taler derimod. De paagældende Firmaer har i den Periode, der er gaaet, haft Vanskeligheder ved at faa lige saa godt og lige saa meget Arbejde, som de tidligere havde, og disse Vanskeligheder maa man regne med en Tid lang vil fortsætte; derved vanskeliggøres deres økonomiske Situation, idet de ofte vil være belastet med en betydelig Omkostningskonto, der forudsætter, at de har større Arbejder, end det i Øjeblikket er Tilfældet. De vil ogsaa blive ramt af Eengangs-skatten, saaledes at det normale vil være, at de ikke vil være i Stand til at fortsætte deres Forretning, hvis man ikke viser dem det Hensyn, at deres Tilbagebetalingspligt kan udstrækkes over en vis Periode; dette vil ikke mindst gælde saadanne Virksomheder, som der ogsaa findes en Del af, som har anvendt en Del af deres Fortjeneste til velgørende Formaal. Ingen kan med Rette bebrejde de paagældende Firmaer, at de mere eller mindre har disponeret over Fortjenesten, da de var berettiget til at gaa ud fra, at der ikke blev gjort Forsøg paa at reducere den mere end sket af den Kom. mitterede. Det er naturligt, at Staten som enhver anden Kreditor, en Bank f. Eks. har Interesse af at følge disse Virksomheder, saa længe de ikke har betalt, hvad de ifølge Loven er pligtig til, og det vil derfor være rimeligt, om man, som allerede nævnt, forpligter dem til at lægge Kortene paa Bordet over for en Repræsentant fra Revisionsudvalget, som naturligvis ligesom selve Udvalget skal have en Diskretionspligt, og som skal betales af Udvalget. Det vil sikkert være praktisk, at man udvider Revisionsudvalget til ogsaa at omfatte branchekyndige Folk inden for de Omraader, hvor man hyppigst har Brug for at skønne. Vi vilde saaledes mene, at det vilde være rigtigt, om en Murer, en Tømrer og en Snedker fik Sæde i Revisionsudvalget.

Man kan have forskellige Meninger om, hvorvidt man har truffet det helt rigtige ved den Sondring, som gennemførtes mellem Lov Nr. 499 og Lov Nr. 500. Paa et Punkt synes Sondringen at give Mulighed for Fejltagelser. Det var i sin Tid, da Lovene blev vedtaget, Tanken, at man efter Lov Nr. 500 kun vilde ramme saadanne Personer, Firmaer eller juridiske Personer, som havde oprettet deres Firma efter den 9. April 1940 for at blive i Stand til at betjene den tyske Værnemagt m. m., hvorimod det ikke var Tanken at henføre saadanne Firmaer under Lov Nr. 500, som allerede eksisterede den 9. April, blot fordi de efter denne Dato, om visse Arbejders Udførelse, havde allieret sig med andre allerede før den 9. April eksisterende Firmaer, naar dette ogsaa vilde være sket om tilsvarende større Ordres Udførelse inden den 9. April; det skete faktisk ofte før den 9. April, at visse Firmaer slog sig sammen om Udførelsen af visse større Opgaver, og det er ikke umiddelbart indlysende, at de, fordi de har fortsat med denne Praksis efter 9. April 1940, skal behandles efter den strengere Lov Nr. 500 end efter Lov Nr. 499. De paagældende Firmaer har dog intet unormalt foretaget sig i den foreliggende Situation, men kun handlet saadan som de ogsaa vilde have handlet, om der ikke havde været nogen Krig. Man kunde formentlig ogsaa sige, at man i Lov Nr. 500 har indført visse Bestemmelser, som naturligt hørte hjemme under den mildere Bedømmelse i Lov Nr. 499, saaledes navnlig Bestemmelsen i § 4 i Lov Nr. 500, hvad der var nogen Forstaaelse af ved Behandlingen af Lovene i Landstinget.

Vi henleder ogsaa Opmærksomheden paa, at der i samtlige Entreprisekontrakter efter Bekendtgørelsen af 23. December 1941 er indføjet en Bestemmelse om, at den paagældende Entreprenør er underkastet den Kommitteredes Afgørelse med Hensyn til de i Kontrakten betingede Priser, hvorfor man ikke kunde vide noget om den endelige Pris, før denne Afgørelse var truffet. Lig med den Reduktion af Prisen, som paa denne Maade hyppigt fandt Sted, maa formentlig stilles den Reduktion, der nu ved de nævnte Love finder Sted i den paagældendes Avance, saaledes at der ved den gennemsnitlige maanedlige Omsætning for tysk Regning bør forstaaes Kostpris med Tillæg af den nu tilladte Avance, saaledes at der intet Hensyn tages til de Beløb, som allerede maatte være tilbagebetalt som Følge af den Afgørelse, den Kommitterede har truffet, eller dem, der nu skal tilbagebetales som Følge af de nævnte Love.